

Bekendtgørelse af lov om ægteskabets retsvirkninger

Herved bekendtgøres lov om ægteskabets retsvirkninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1135 af 20. oktober 2014, med de ændringer, der følger af § 6 i lov nr. 1741 af 22. december 2015.

Kapitel 1

Almindelige bestemmelser

§ 1. Mand og hustru skal være hinanden til støtte og i fællesskab varetage familiens tarv.

§ 2. Det påhviler mand og hustru gennem pengeydelse, gennem virksomhed i hjemmet eller på anden måde, at bidrage, hver efter sin evne, til at skaffe familien det underhold, som efter ægtefællernes livsvilkår må anses for passende. Til underholdet henregnes, hvad der udkræves til husholdningen og børnenes opdragelse såvel som til fyldestgørelse af hver ægtefælles særlige behov.

§ 3. Kan udgifterne til en ægtefælles særlige behov og udgifterne ved de hverv, som han efter skik og brug og ægtefællernes forhold har at varetage for familiens underhold, ikke dækkes af det bidrag, han selv skal yde ifølge § 2, er den anden ægtefælle pligtig at overlade ham de fornødne pengemidler i passende beløb ad gangen. Dette gælder dog ikke, hvis en anden ordning er påkrævet, fordi ægtefællen har vist sig uskikket til at forvalte penge, eller fordi andre særlige grunde foreligger.

§ 4. Hvad der i henhold til §§ 2 og 3 overlades en ægtefælle til fyldestgørelse af hans særlige behov, betragtes, som om han selv havde indført det i fællesboet.

§ 5. Forsømmer en ægtefælle at opfylde sin underholdspligt efter § 2, bliver der på begæring at pålægge ham at yde den anden ægtefælle et pengebidrag i det omfang, hvori det efter omstændighederne må anses for rimeligt.

§ 6. Lever ægtefællerne på grund af uoverensstemmelse ikke sammen, finder reglerne i § 2 tilsvarende anvendelse. Det tilskud, som den ene ægtefælle herefter skal yde til den anden ægtefælles og de hos den værende børns underhold, bliver på begæring at fastsætte til et pengebidrag. En ægtefælle, som væsentlig bærer skylden for samlivets ophævelse, har dog ikke krav på bidrag til sit eget underhold, medmindre ganske særlige grunde taler derfor.

§ 7. I de i § 6 omhandlede tilfælde kan statsforvaltningen i det omfang, hvori det efter ægtefællernes livsvilkår og de øvrige omstændigheder må anses for passende, på begæring pålægge den ene ægtefælle at overlade den anden ægtefælle brugen af løsøre, som ved samlivets ophør hørte til det fælles bohav eller til den anden ægtefælles arbejdsredskaber.

Stk. 2. Brugsretten over løsøre, der herefter er udleveret en af ægtefællerne til benyttelse, kan ikke anfægtes ved aftale mellem tredjemand og den anden ægtefælle.

Stk. 3. Den brugsberettigede ægtefælle kan kræve sig indsat i besiddelsen ved en umiddelbar fogedforretning i overensstemmelse med lov om rettens pleje af 11. april 1916 § 609.¹⁾

§ 8. Spørgsmål om underholdsbidrag efter §§ 5 og 6 afgøres af statsforvaltningen. Denne kan til enhver tid på begæring af en af ægtefællerne ændre sin bestemmelse, når forholdene væsentlig har forandret sig.

§ 9. Ved afgørelser i henhold til §§ 5, 6 og 7 kan en mellem ægtefællerne truffen aftale fraviges, hvis den skønnes åbenbart ubillig, eller hvis forholdene væsentlig har forandret sig.

§ 9 a. Statsforvaltningen og Ankestyrelsen kan til brug for behandlingen af sager om fastsættelse og ændring af et bidrag efter denne lov anmode en part om oplysninger om vedkommendes egne forhold. Hvis parten undlader at give statsforvaltningen eller Ankestyrelsen de oplysninger, der er nævnt i 1. pkt., kan der træffes afgørelse på det foreliggende grundlag.

§ 10. Ægtefællerne er pligtige at give hinanden de oplysninger om deres økonomiske forhold, som kræves til bedømmelse af deres underholdspligt.

§ 11. Under samlivet er hver af ægtefællerne i forhold til tredjemand berettiget til på begges ansvar at indgå sådanne retshandler til fyldestgørelse af den daglige husholdnings eller børnenes fornødenheder, som sædvanlig foretages i dette øjemed. Samme ret har hustruen med hensyn til sædvanlige retshandler til fyldestgørelse af sit særlige behov. De her nævnte retshandler anses for indgåede på begge ægtefællers ansvar, hvis ikke andet fremgår af omstændighederne.

Stk. 2. En ægtefælle kan uanset mindreårighed selv indgå sådanne retshandler, som omtales i nærværende paragrafs første stykke.

Stk. 3. Hvis den, med hvem retshandelen blev indgået, indså eller burde indse, at det, som retshandelen gik ud på, lå udenfor det efter forholdene rimelige, bliver den anden ægtefælle ikke forpligtet. Hvis under samme forhold retshandelen er indgået af en mindreårig, bliver denne ej heller selv forpligtet.

§ 12. Misbruger en ægtefælle den ret, som tilkommer ham efter § 11, kan statsforvaltningen på den anden ægtefælles begæring fratage ham retten. Er det en mindreårig ægtefælle, der gør sig skyldig i sådant misbrug, kan retten fratages ham også på begæring af værger.

Stk. 2. Retten skal atter tilbagegives ægtefællen, når forholdene har forandret sig, eller når den anden ægtefælle og, hvor retten er frataget en mindreårig, tillige værgeren begærer det.

Stk. 3. Statsforvaltningens afgørelse kan ikke gøres gældende mod godtroende tredjemand, medmindre den tinglyses i personbogen i overensstemmelse med reglerne i kap. 6.

§ 13. Er en ægtefælle, medens samlivet består, ved fraværelse eller sygdom forhindret i at varetage sine anliggender, kan den anden ægtefælle, for så vidt ingen anden har bemyndigelse hertil, foretage, hvad der ikke uden ulempe kan opsættes, derunder oppebære indtægter og, hvor det for familiens underhold er uomgængeligt nødvendigt, foretage afhændelser eller pantsættelser. Fast ejendom kan dog i intet tilfælde afhændes eller pantsættes uden statsforvaltningens samtykke.

§ 14. Er løsøre, som er undergivet den ene ægtefælles rådighed, med dennes samtykke inddraget til benyttelse under en erhvervsvirksomhed, som drives af den anden ægtefælle, bliver retshandler, denne foretager vedrørende sådant løsøre, bindende for den førstnævnte ægtefælle, medmindre tredjemand indså eller burde indse, at den anden ægtefælle var uberettiget til at indgå retshandelen.

Kapitel 2

Om formuen

§ 15. Alt, hvad ægtefællerne ejer ved ægteskabets indgåelse eller senere erhverver, indgår i almindeligt formuefællesskab mellem dem, for så vidt det ikke er gjort til særeje, jfr. § 28.

Stk. 2. På rettigheder, som er uoverdragelige eller i øvrigt af personlig art, får reglerne om formuefællesskab dog kun anvendelse i den udstrækning, hvori det er foreneligt med de for disse rettigheder særlig gældende regler.

§ 16. Hver ægtefælle har i levende live rådigheden over alt, hvad han har indført i fællesboet, dog med de indskrænkninger, der følger af reglerne i §§ 17-20.

Stk. 2. Ved ægteskabets ophør såvel som i tilfælde af bosondring eller separation udtager hver ægtefælle eller dens arvinger halvdelen af det beholdne fællesbo, medmindre undtagelse har særlig lovhjemmel.

§ 16 a. Ved skifte efter en ægtefælles død udtager den længstlevende ægtefælle egne pensionsrettigheder og lignende rettigheder forlods af fællesboet.

Stk. 2. Den længstlevende ægtefælle udtager endvidere forlods beløb fra kapitalpensionsrettigheder eller fra lignende rettigheder samt supplerende engangsydelser, der allerede er udbetalt, i det omfang beløbene ikke må anses for at være forbrugt. Tilsvarende gælder indtægter af og surrogater for beløbene. Adgangen til forlodsudtagelse gælder ikke beløb, der ved udbetalingen har mistet deres karakter af pensionsopsparing.

§ 16 b. Ved skifte i anledning af separation, skilsmisse eller bosondring udtager ægtefællerne egne rimelige pensionsrettigheder forlods af fællesboet.

Stk. 2. Ægtefællerne udtager endvidere forlods beløb fra rimelige kapitalpensionsrettigheder eller supplerende engangsydelser, der allerede er udbetalt, i det omfang beløbene ikke må anses for at være forbrugt. Tilsvarende gælder indtægter af og surrogater for beløbene. Adgangen til forlodsudtagelse gælder ikke beløb, der ved udbetalingen har mistet deres karakter af pensionsopsparing.

Stk. 3. Værdien af øvrige pensionsrettigheder indgår i delingen af fællesboet.

§ 16 c. Har ægteskabet været af kortere varighed, udtager ægtefællerne alle pensionsrettigheder forlods af fællesboet.

Stk. 2. Ægtefællerne udtager endvidere forlods beløb fra kapitalpensionsrettigheder eller supplerende engangsydelser, der allerede er udbetalt, i det omfang beløbene ikke må anses for at være forbrugt. Tilsvarende gælder indtægter af og surrogater for beløbene. Adgangen til forlodsudtagelse gælder ikke beløb, der ved udbetalingen har mistet deres karakter af pensionsopsparing.

§ 16 d. Skifteretten kan ved skifte af fællesboet i anledning af separation, skilsmisse eller bosondring bestemme, at en ægtefælle skal betale et beløb til den anden ægtefælle, hvis

- 1) sidstnævnte ægtefælle under ægteskabet har foretaget en mindre pensionsopsparing, end hvad der svarer til en rimelig pensionsordning for den pågældende, og
- 2) dette skyldes, at denne ægtefælle af hensyn til familien eller den anden ægtefælle helt eller delvis har været uden for arbejdsmarkedet, haft orlov eller arbejdet på nedsat tid.

Stk. 2. Beløbet kan højst udgøre halvdelen af forskellen mellem værdien af den pensionsopsparing, hver af ægtefællerne har foretaget under ægteskabet af midler fra fællesboet.

§ 16 e. Skifteretten kan ved skifte af fællesboet i anledning af separation, skilsmisse eller bosondring bestemme, at en ægtefælle skal betale et beløb til den anden ægtefælle for at sikre, at denne ikke stilles urimeligt i pensionsmæssig henseende, hvis

- 1) ægteskabet har været af længere varighed og
- 2) der er stor forskel i værdierne af ægtefællernes pensionsrettigheder.

Stk. 2. Ved afgørelsen skal der tages hensyn til ægteskabets varighed, ægtefællernes formueforhold og omstændighederne i øvrigt.

§ 16 f. Beløb, som en ægtefælle i medfør af §§ 16 d og 16 e skal betale til den anden ægtefælle, betales kontant.

Stk. 2. Kan en ægtefælle ikke betale beløbet kontant uden at sælge fast ejendom eller løsøre, der er nødvendigt for at opretholde den pågældendes erhverv, eller uden at blive afskåret fra at bevare eller erhverve en passende bolig, kan skifteretten, hvis forholdene taler for det, bestemme,

- 1) at beløbet skal afdrages over en kort årrække mod passende sikkerhedsstillelse og forrentning, eller, hvis dette ikke er muligt,
- 2) at ægtefællen i stedet skal give den anden ægtefælle en andel af sin kapital- eller ratepension, eller, hvis dette ikke er muligt,

3) at beløbet skal afdrages over en kort årrække, når en pension med løbende livsbetingede ydelser kommer til udbetaling.

Stk. 3. Skal en ægtefælle give den anden ægtefælle en andel af sin kapital- eller ratepension, gives andelen først af ægtefællens kapitalpension. Andelen gives ved en deling af pensionsrettigheden.

Stk. 4. Beløb, der skal afdrages efter stk. 2, nr. 3, registreres og udbetales af pensionsinstituttet. Beløbet reguleres med satsreguleringsprocenten, jf. lov om en satsreguleringsprocent, indtil pensionen kommer til udbetaling.

Stk. 5. Stk. 2 og 3 kan fraviges ved aftale mellem ægtefællerne og pensionsinstituttet.

Stk. 6. Aftaler ægtefæller ved skifte af fællesboet, at en af dem skal give den anden ægtefælle en andel af sin pensionsrettighed, kan pensionsinstituttet kræve, at ægtefællerne erklærer, at betingelserne for at yde kompensation efter §§ 16 d og 16 e og for valg af delingsmetode efter § 16 f, stk. 2 og 3, er opfyldt.

Stk. 7. Pensionsinstituttet kan kræve, at administrationsomkostningerne ved, at en ægtefælle skal give den anden ægtefælle en andel af en pensionsrettighed, samt ved at registrere, opgøre og udbetale beløb efter stk. 4, afholdes af ægtefællerne.

§ 16 g. I det omfang pensionsrettigheder ikke kan udtages forlods af fællesboet efter § 16 b, skal ægtefæller udtage egne pensionsrettigheder, medmindre rettighederne kan ophæves.

Stk. 2. § 16 f, stk. 2-7, finder tilsvarende anvendelse på pensionsrettigheder efter stk. 1.

§ 16 h. Ægtefæller kan ved ægtepagt aftale, at en pensionsrettighed skal være særeje, jf. § 28. En sådan aftale kan også omfatte fremtidige indbetalinger på pensionsrettigheden.

Stk. 2. Ægtefæller kan ved ægtepagt aftale, at værdien af en kapital- eller ratepensionsordning skal indgå i delingen af fællesboet ved skifte i anledning af separation, skilsmisse eller bosondring.

Stk. 3. § 16 g, stk. 1, og § 16 f, stk. 2-7, finder tilsvarende anvendelse.

§ 17. En ægtefælle er pligtig at udøve sin rådighed over fælleseje således, at det ikke utilbørlig udsættes for at forringes til skade for den anden ægtefælle.

§ 18. En ægtefælle må ikke uden den anden ægtefælles samtykke afhænde eller pantsætte fast ejendom, der er fælleseje, såfremt ejendommen tjener til familiens bolig, eller hvis ægtefællernes eller den anden ægtefælles erhvervsvirksomhed er knyttet til den. Sådan ejendom må heller ikke uden samtykke af den anden ægtefælle bortlejes eller bortforpagtes, såfremt dette vil medføre, at den ikke længere kan tjene til fælles bolig eller som grundlag for erhvervsvirksomheden. Er den anden ægtefælle umyndig, meddeler værgeren samtykket.

Stk. 2. Har en ægtefælle indgået en sådan retshandel uden fornødent samtykke, kan den anden ægtefælle få den omstødt ved dom, hvis erhververen eller pantnavereren indså eller burde indse, at ægtefællen var uberettiget til at foretage retshandelen. Sag må dog anlægges inden 3 måneder, efter at ægtefællen har fået kundskab om retshandelen, og senest inden 1 år efter dens tinglæsning.

§ 19. En ægtefælle må ikke uden den anden ægtefælles samtykke afhænde eller pantsætte løsøre, der er fælleseje, for så vidt det hører til indboet i det fælles hjem eller til den anden ægtefælles fornødne arbejdsredskaber, eller det tjener til børnenes personlige brug. Selv om ægtefællen er umyndig, kan han afgive samtykke, såfremt han dog ikke er sindssyg eller åndssvag; er dette tilfældet, eller kan ægtefællens udtalelse ikke indhentes uden væsentlig vanskelighed eller forhaling, er samtykke unødvendigt.

Stk. 2. Har en ægtefælle indgået en sådan retshandel uden fornødent samtykke, kan den anden ægtefælle få den omstødt ved dom, medmindre erhververen eller pantnavereren var i god tro. Sag må dog anlægges inden 3 måneder, efter at ægtefællen har fået kundskab om retshandelen, og senest inden 1 år efter genstandens overlevering eller ved underpantsætning efter retshandelens tinglæsning.

§ 20. Nægter den anden ægtefælle eller værgeren at give samtykke i de tilfælde, som nævnes i §§ 18 og 19, kan statsforvaltningen på begæring tillade retshandelen, hvis der ikke findes at være skellig grund til nægtelsen.

§ 21. (Ophævet)

§ 22. En ægtefælle kan forlange, at den anden ægtefælle deltager i oprettelsen af en fortegnelse over, hvilke dele af fællesboet enhver af dem råder over, og hvad der måtte høre til enhvers særeje. Retten afgør efter samtlige foreliggende omstændigheder, hvilken beviskraft der i givet fald bør tillægges fortegnelsen.

§ 23. Såfremt en ægtefælle ved vanrøgt af sine økonomiske anliggender, ved misbrug af sin rådighed over fælleseje eller på anden uforsvarlig måde i væsentlig grad har formindsket den del af fællesboet, hvorover den pågældende råder, kan den anden ægtefælle forlange vederlag herfor af det beholdne fællesbo eller, hvis dette ikke er tilstrækkeligt, af den førstnævnte ægtefælles særeje for halvdelen af det manglende beløb. Den anden ægtefælles arvinger har ret til sådant vederlag af det beholdne fælleseje eller, hvis dette ikke er tilstrækkeligt, af den førstnævnte ægtefælles fuldstændige særeje for halvdelen af det manglende beløb.

Stk. 2. En ægtefælle har ligeledes ret til sådant vederlag, såfremt den anden ægtefælle har anvendt midler af fællesboet til erhvervelse eller forbedring af sit særeje eller af sådanne rettigheder som nævnt i § 15, stk. 2. En ægtefælles arvinger har ret til sådant vederlag, hvis den anden ægtefælle har anvendt midler af sit fælleseje eller af sit skilsmisssæreje til erhvervelse eller forbedring af sit fuldstændige særeje.

Stk. 3. Har en ægtefælle anvendt midler af sit særeje til bedste for sin bodel, har ægtefællen ret til vederlag herfor af bodelen. En ægtefælles arvinger har ret til sådant vederlag, hvis ægtefællen har anvendt midler af sit fuldstændige særeje til forbedring af sin bodel eller af sit skilsmisssæreje.

Stk. 4. Stk. 2 finder ikke anvendelse på pensionsrettigheder efter §§ 16 a-16 c.

§ 24. De i § 23 nævnte vederlagsfordringer kan først gøres gældende, når fællesboet skiftes. Opnås der ikke under skiftet fuld dækning for fordringen, kan der ikke senere gøres krav gældende for det manglende.

Kapitel 3

Om gældsansvaret

§ 25. Enhver af ægtefællerne hæfter med den del af fællesboet, hvorover han råder, og med sit særeje for de ham påhvilende forpligtelser, hvad enten de er opstået før eller under ægteskabet.

§§ 26-27. (Ophævet)

Kapitel 4

Om ægtepagter og andre retshandler mellem ægtefæller

§ 28. Ved ægtepagt kan ægtefæller aftale:

- 1) at hver ægtefælle ved bodeling efter separation eller skilsmisse beholder, hvad denne ejer, men at der er formuefællesskab ved dødsboskifte (skilsmisssæreje), og
- 2) i forbindelse med en aftale om skilsmisssæreje, at ejendele ved dødsboskifte skal forbeholdes en ægtefælle eller dennes arvinger (fuldstændigt særeje).

Stk. 2. En aftale efter stk. 1 kan angå en del af ægtefællernes ejendele, kan tidsbegrænses og kan træffes alene med henblik på en af ægtefællernes død.

Stk. 3. En aftale efter stk. 1 omfatter, hvad der træder i stedet for de ejendele, aftalen vedrører, og indtægter af disse ejendele, medmindre andet er bestemt i aftalen.

§ 28 a. En gavegiver eller arvelader kan vedrørende gave eller arv, herunder tvangsarv, træffe tilsvarende bestemmelse som efter § 28. Bestemmelsen vedrørende arv skal træffes i et testamente.

§ 28 b. En ægtepagt kan ændres ved en senere ægtepagt.

Stk. 2. Der kan ikke ved ægtepagt træffes nogen bestemmelse, der strider mod gavegivers eller arveladers bestemmelse om særeje.

§ 29. Ægtefæller kan med de begrænsninger, som loven medfører, indgå retshandler med hinanden om ejendele, som nogen af dem råder over, og pådrage sig forpligtelser overfor hinanden.

§ 30. Gaver mellem forlovede, som skal tilfalde modtageren ved ægteskabets indgåelse, og gaver mellem ægtefæller må for at være gyldige ske ved ægtepagt. Dette gælder dog ikke sædvanlige gaver, hvis værdi ikke står i misforhold til giverens kår, ej heller gaver, som består i livsforsikring, overlevelserente eller lignende forsørgelse, som sikres den anden ægtefælle.

Stk. 2. Det kan ikke gennem ægtepagt eller på anden måde gyldigt vedtages, at det, som den ene ægtefælle fremtidig erhverver, uden vederlag skal tilfalde den anden.

§ 31. En ægtefælle, hvis indtægter i løbet af et kalenderår har givet overskud, kan inden udløbet af det følgende år uden oprettelse af ægtepagt vederlagsfrit overdrage den anden ægtefælle indtil halvdelen af overskuddet. Overdragelsen har dog kun gyldighed mod overdragerens kreditorer, for så vidt han i et af ham underskrevet dokument har angivet overskuddets størrelse, og han derhos har beholdt utvivlsomt tilstrækkelige midler tilbage til at dække sine forpligtelser.

§ 32. Har ægtefællerne uden ægtepagt truffet aftale om overdragelse af ejendele fra den ene af dem til den anden, kan aftalen alene gøres gældende overfor overdragerens kreditorer, såfremt det godtgøres, at der til dens gyldighed ikke krævedes ægtepagt.

§ 33. Har den ene ægtefælle givet den anden ægtefælle en gave, kan den, som da havde fordring på overdrageren, hvis fuld dækning hos denne må anses uopnåelig, holde sig til den anden ægtefælle for værdien af det overførte, medmindre det bevises, at overdrageren beholdt utvivlsomt tilstrækkelige midler til at dække sine forpligtelser. Er der ydet delvis vederlag, fradrages dette i værdien. Den anden ægtefælle er dog fri for ansvar, når han beviser, at de overførte genstande er gået tabt uden hans skyld.

Stk. 2. Nærværende paragraf kommer ikke til anvendelse med hensyn til de i § 30, stk. 1, 2. pkt., nævnte gaver.

§ 34. (Ophævet)

§ 35. Ægtepagt skal oprettes skriftligt under parternes hånd; også en umyndig part skal underskrive. Samtykke fra værger gives ved underskrift på ægtepagten.

§ 36. (Ophævet)

§ 37. Ægtepagt må for at blive gyldig tinglyses i personbogen, jf. kapitel 6.

Kapitel 5

Om bosondring

§ 38. En ægtefælle kan forlange bosondring:

- 1) når den anden ægtefælle ved vanrøgt af sine økonomiske anliggender, ved misbrug af sin rådighed over fælleseje eller ved anden uforsvarlig adfærd i væsentlig grad har formindsket den del af fællesboet, hvorover han råder, eller har fremkaldt fare for sådan formindskelse,
- 2) når den anden ægtefælles bo er kommet under konkursbehandling,
- 3) når den anden ægtefælle ulovligt ophæver samlivet, og begæring om bosondring indgives inden 1 år efter samlivets ophævelse.

§ 39. Begæring om bosondring indleveres skriftlig til skifteretten på det sted, hvor den anden ægtefælle bor eller i mangel af bopæl opholder sig; har han ikke bekendt bopæl eller opholdssted her i landet, sker henvendelsen til skifteretten på det sted, hvor andrageren bor eller opholder sig. Har ingen af ægtefællerne bopæl eller ophold her i landet, kan justitsministeren i særlige tilfælde bestemme, at begæring kan indleveres til en herværende skifteret.

Stk. 2. Skriftlige beviser for de omstændigheder, ved hvilke bosondringen skal begrundes, bør så vidt muligt ledsage andragendet. Skønnes yderligere oplysninger fornødne, kan skifteretten gøre vedkommende opmærksom derpå og opfordre ham til at tilvejebringe dem.

Stk. 3. Der skal så vidt muligt gives den anden ægtefælle lejlighed til at erklære sig, i hvilket øjemed skifteretten kan indkalde ham til at møde for sig. Nægter den anden ægtefælle at udtale sig, eller udebliver han uden gyldigt forfald, kan han behandles som den, der ikke drister sig til at modsige andragerens opgivener. Har den anden ægtefælle ikke bekendt bopæl eller opholdssted her i landet, kan skifteretten, dersom den finder anledning dertil, foranledige, at der beskikkes en værge til at afgive erklæring, forinden afgørelse træffes.

§ 40. Skifteretten afgør på grundlag af de foreliggende erklæringer og beviser, om den fremsatte begæring om bosondring skal tages til følge eller ikke. Kendelsen bliver at afsige snarest muligt og som regel inden 14 dage fra indleveringsdagen.

Stk. 2. Skifterettens afgørelse kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 37.

Stk. 3. Når bosondring er besluttet, bliver udførelsen af denne beslutning ikke opholdt ved, at kendelsen påkæres, dog kan ingen af ægtefællerne forlange at modtage udlæg for sin lod i den del af fællesboet, hvorover den anden råder, forinden endelig afgørelse er truffet.

§ 41. (Ophævet)

§ 42. Hvad der udlægges en ægtefælle på skifte efter en bosondring eller tilfalder denne efter formuefællesskabets ophør, jf. § 51 i lov om ægtefælleskifte m.v., bliver dennes fuldstændige særeje.

§ 43. Den indkomne begæring om bosondring bliver ved skifterettens foranstaltning at anmelde til tinglysning i personbogen.

§ 44. (Ophævet)

Kapitel 6

Om indtegnning af ægtepagter

§§ 45-48. (Ophævet)

§ 49. Enhver af ægtefællerne har ret til at begære ægtepagten tinglyst i personbogen.

§§ 50-51. (Ophævet)

Kapitel 7

Forskellige bestemmelser

§ 52. Ansøgning om fastsættelse eller ændring af bidrag efter denne lov skal indgives til statsforvaltningen ved anvendelse af den digitale løsning, som statsforvaltningen stiller til rådighed (digital selvbetjening). Ansøgninger, der ikke indgives ved digital selvbetjening, afvises af statsforvaltningen, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. Hvis statsforvaltningen finder, at der foreligger særlige forhold, der gør, at borgeren ikke må forventes at kunne anvende digital selvbetjening, skal statsforvaltningen tilbyde, at ansøgningen kan indgives på anden måde end ved digital selvbetjening efter stk. 1. Statsforvaltningen bestemmer, hvordan en ansøgning omfattet af 1. pkt. skal indgives, herunder om den skal indgives mundtligt eller skriftligt.

Stk. 3. Statsforvaltningen kan helt ekstraordinært ud over i de i stk. 2 nævnte tilfælde undlade at afvise en ansøgning, der ikke er indgivet ved digital selvbetjening, hvis der ud fra en samlet økonomisk vurdering er klare fordele for statsforvaltningen ved at modtage ansøgningen på anden måde end digitalt.

Stk. 4. En digital ansøgning anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for statsforvaltningen.

§ 52 a. Statsforvaltningens afgørelser efter denne lov kan påklages til Ankestyrelsen. Ved Ankestyrelsens behandling af klager efter 1. pkt. finder kapitel 9 og §§ 68 og 70 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område anvendelse.

Stk. 2. Klage over en afgørelse om bidrag skal indgives, inden 4 uger efter at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Ankestyrelsen kan i særlige tilfælde behandle en klage over en afgørelse om bidrag, selv om klagen er indgivet efter udløb af fristen i 1. pkt.

Stk. 3. Social- og indenrigsministeren kan fastsætte regler om klagers behandling og om behandling af sager om ægtefællebidrag, jf. §§ 5, 6 og 8, herunder om ansøgningsfrister og begyndelses- og ændringstidspunkter.

Stk. 4. Statsforvaltningen og Ankestyrelsen kan til brug for behandlingen af sager om fastsættelse og ændring af bidrag efter denne lov få terminaladgang til nødvendige økonomiske oplysninger om en part hos told- og skatteforvaltningen, herunder i indkomstregisteret.

§ 53. Denne lovs bestemmelser kommer også til anvendelse på ægtepagter, som indgås uden for landet, når manden har bopæl her, dog at kvindens myndighed til at indgå ægtepagten bedømmes efter hendes hjemsteds lovgivning.

Stk. 2. Ægtepagt, oprettet af en mand, der ikke har bopæl her i landet, og gyldig efter hans hjemsteds love, er, når han bosætter sig her i landet, gyldig her, for så vidt den ikke strider mod denne lov. I forhold til tredjemand er gyldigheden dog betinget af, at ægtepagten inden 1 måned, efter at manden har taget bopæl her, anmeldes til personbogen; sker anmeldelsen senere, regnes retsvirkningen først fra anmeldelsesdagen.

Stk. 3. En ægtepagt, som er oprettet i medfør af artikel 4 i den under 6. februar 1931 mellem Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige afsluttede konvention, skal, såfremt parterne eller en af dem på oprettelsestiden er bosat her, for at være gyldig overfor tredjemand her i landet være tinglyst her. Bosætter ægtefællerne eller en af dem sig efter ægtepagtens oprettelse her i landet, gælder om indtrædelsen af tinglysningens retsvirkning regler svarende til de i stk. 2, 2. pkt., fastsatte.

§ 53 a. Regeringen kan indgå overenskomst med andre stater om forholdet mellem dansk og fremmed rets regler om ægteskabets retsvirkninger. Overenskomsten finder anvendelse her i landet efter bekendtgørelse i Lovtidende.

Stk. 2. Social- og indenrigsministeren kan endvidere fastsætte regler om forholdet mellem danske og andre nordiske landes regler om ægteskabets retsvirkninger.

§ 53 b. Bestemmelser i dansk lovgivning, der indeholder særlige regler om den ene part i et ægteskab bestemt ved dennes køn, finder ikke anvendelse på ægteskab mellem to personer af samme køn.

Stk. 2. Bestemmelser i internationale traktater finder ikke anvendelse på ægteskab mellem to personer af samme køn, medmindre medkontrahenterne tilslutter sig dette.

Kapitel 8

Overgangsbestemmelser

§ 54. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1926.

§ 55. Efter det i § 54 nævnte tidspunkt kommer loven, dog med de nedenfor angivne nærmere bestemmelser, også til anvendelse overfor ægtefæller, der har indgået ægteskab tidligere. Har ægtefællerne levet i formuefællesskab, bevarer enhver af dem rådigheden over den del af fællesboet, hvorover han hidtil har rådet.

Stk. 2. Reglerne i lov nr. 75 af 7. april 1899 § 11, stk. 1, 2. og 3. pkt., jfr. stk. 3, finder vedblivende anvendelse på de der nævnte ejendele, som er indført i boet af hustruen før denne lovs ikrafttræden. Forpligtelser, som i medfør af den nævnte lovs § 12 eller § 13 er kommet til at påhvile fællesboet uden personlig hæftelse for manden, kan søges fyldestgjort i den del af fællesboet, hvorover han råder. Samme

lovs § 21, stk. 2, kommer vedblivende til anvendelse på særeje, som er erhvervet før denne lovs ikrafttræden.

Stk. 3. Har en ægtefælle fået erstatningskrav mod den anden ægtefælle i henhold til lov af 7. april 1899 §§ 13, 16 eller 24, eller har han efter denne lovs ikrafttræden indfriet en tidligere opstået forpligtelse, hvis indfrielse ville have hjemlet ham et sådant erstatningskrav, kan der herfor kræves vederlag overensstemmende med reglerne i nærværende lovs §§ 23 og 24.

§ 56. Ægtefæller, der ved denne lovs ikrafttræden helt eller delvis lever i formuefællesskab, kan ved ægtepagt, der tinglyses senest på ikrafttrædelsesdagen, bestemme, at den ældre lovgivnings regler skal vedblive at gælde for ordningen af formueforholdet mellem dem. I ægteskaber, hvor en sådan ægtepagt er oprettet, kommer dog reglerne i nærværende lovs kap. 1 §§ 1-3 og §§ 5-14, kap. 2 § 19, kap. 3 §§ 26 og 27 og kap. 5-7 til anvendelse.

Stk. 2. Ægtepagten er gyldig uden kongelig konfirmation; den er fritaget for stempel- og anden offentlig afgift.

§ 57. For så vidt der for ægteskaber, der er stiftet før 1. juli 1922, i henhold til § 3, stk. 2 eller 3, i lov nr. 212 af 1. juni 1922 om ændring i lov nr. 258 af 28. juni 1920 om indførelse af dansk personret, familieret og arveret i de sønderjydske landsdele gælder den før den nævnte lov bestående formueordning, har det sit forblivende herved.

Stk. 2. For så vidt ægtefællerne ønsker at indføre dansk rets formueordning eller at foretage anden ændring i den mellem dem gældende formueordning, skal dette ske ved ægtepagt, der oprettes og indtegnes i ægtepagtsbogen i overensstemmelse med reglerne i § 35 og § 37, jfr. kap. 6.

§ 58. Fra denne lovs ikrafttræden ophæves Christian den Femtes Danske Lov (for Færøernes vedkommende samme konges Norske Lov) 5te bog, kap. 1, art. 13, lov nr. 75 af 7. april 1899 og lov nr. 131 af 27. maj 1908 § 2.

Stk. 2. Endvidere bortfalder, hvad der i øvrigt i lovgivningen måtte være stridende mod denne lov.

Lov nr. 111 af 31. marts 1926, der trådte i kraft den 1. april 1927, jf. kgl. anordning nr. 287 af 26. november 1926, fastsætter i § 53, stk. 2: »Fra denne lovs ikrafttræden træder tinglysning af ægtepagter efter denne lovs kapitel 7 i stedet for indtegnning af ægtepagter efter lov nr. 56 af 18. marts 1925 §§ 45-48, jfr. § 50, 3die stykke, 3die pkt.«

Lov nr. 284 af 11. november 1931 indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelse. Information til nedenstående § 2: Lov nr. 284 af 11. november 1931 trådte i kraft den 1. januar 1932, jf. kgl. anordning nr. 327 af 30. december 1931.

§ 2

Tidspunktet for denne lovs ikrafttræden fastsættes ved kongelig anordning.

Lov nr. 396 af 13. juni 1990 (Forenkling og modernisering inden for Justitsministeriets område) indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelser:

§ 16

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 1990.

Stk. 2. § 6, § 7, nr. 4, § 9, nr. 5-11, § 10, nr. 1, og § 13 træder dog først i kraft den 1. oktober 1990.

Stk. 3-5. (Udelades)

§ 17

Bestemmelser om særeje i testamenter, der er oprettet inden lovens ikrafttræden, skal forstås som bestemmelser om skilsmisssæreje, medmindre andet fremgår af omstændighederne. Dette gælder dog ikke, hvis testator er afgået ved døden inden lovens ikrafttræden, eller hvis den testamentariske bestemmelse er gjort uigenkaldelig.

Lov nr. 483 af 7. juni 2006 (Pensionsrettigheders behandling ved død, separation og skilsmisse) indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2007 og finder anvendelse på separationer, skilsmisser, boson-
dring og dødsfald, der meddeles eller indtræder efter lovens ikrafttræden. Dette gælder dog ikke ved sepa-
ration og skilsmisse, hvis sagen er anlagt ved retten eller ansøgning er indgivet til statsamtet inden den 1.
januar 2007.

Stk. 2. Ægtepagter efter § 16 h, stk. 2, kan tinglyses fra og med den 1. juli 2006.

Lov nr. 523 af 6. juni 2007 (Ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse
af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.) indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelser:

§ 47

Loven træder i kraft den 1. januar 2008.

§ 48

Stk. 1. Loven finder anvendelse også på tidligere stiftede fordringer, som ikke inden ikrafttrædelsesda-
gen er forældet efter de hidtil gældende regler. Forældelse indtræder dog tidligst den 1. januar 2011, med-
mindre fordringen inden dette tidspunkt ville være forældet såvel efter de hidtil gældende bestemmelser
som efter de bestemmelser, der gælder efter lovens ikrafttræden, jf. dog stk. 7. I det sidstnævnte tilfælde
anvendes det seneste tidspunkt for forældelsens indtræden.

Stk. 2. Afbrydelse af forældelse, der har fundet sted før lovens ikrafttræden, har fortsat virkning som
afbrydelse, selv om den ikke er sket på den efter lovens ikrafttræden foreskrevne måde.

Stk. 3-6. (Udelades)

Stk. 7. Krav mod en hustru, der er omfattet af § 11, stk. 1, i lov om ægteskabets retsvirkninger, og som
er stiftet inden lovens ikrafttræden, forældes i løbet af 1 år, når manden tillige hæfter for gælden. Bestem-
melsen i 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis hustruen har påtaget sig et videregående ansvar.

Stk. 8. (Udelades)

Lov nr. 349 af 6. maj 2009 (Terminaladgang til økonomiske oplysninger, klagefrist m.v.) indeholder
følgende ikrafttrædelsesbestemmelse:

§ 5

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. oktober 2009, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. § 21, stk. 2, i lov om børns forsørgelse som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, § 52 a, stk. 2, i lov
om ægteskabets retsvirkninger som affattet ved denne lovs § 2, nr. 2, og § 58 a, stk. 2, i lov om ægteskabs

indgåelse og opløsning som affattet ved denne lovs § 3, nr. 5, finder kun anvendelse for afgørelser, som statsforvaltningen træffer efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 594 af 14. juni 2011 om ægtefælleskifte m.v. indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelser:

§ 86. Loven træder i kraft den 1. marts 2012. (2. punktum udelades)

§ 87. Sager, der er indbragt for skifteretten eller de almindelige domstole inden lovens ikrafttræden, færdigbehandles efter de hidtil gældende regler.

Stk. 2. Er der indgivet anmodning om separation eller skilsmisse til statsforvaltningen eller anlagt sag om ægteskabets omstødelse før lovens ikrafttræden, anvendes de hidtil gældende regler i stedet for §§ 50, 51 og 67, og § 42 i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning anvendes i den hidtil gældende affattelse.

Lov nr. 647 af 12. juni 2013 (Ændret organisering af statsforvaltningerne, regelforenklinger og omkostningsdækkende egenbetaling på det familieretlige område m.v.) indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelser:

§ 25

Loven træder i kraft den 1. juli 2013.

§ 26

Stk. 1. (Udelades)

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. (Udelades)

Stk. 4. (Udelades)

Stk. 5. Lovens § 18, nr. 2, § 19, nr. 1, og § 20, nr. 7, finder kun anvendelse for afgørelser, som statsforvaltningen træffer efter lovens ikrafttræden.

Lov nr. 1741 af 22. december 2015 (Ankestyrelsen som familieretlig klagemyndighed m.v.) indeholder følgende ikrafttrædelsesbestemmelser:

§ 12

Loven træder i kraft den 1. januar 2016.

§ 13

Stk. 1. Sager, der er under behandling hos social- og indenrigsministeren efter en af de i §§ 1-8, 10 og 11 nævnte love²⁾, hvor Ankestyrelsen efter denne lovs ikrafttræden behandler sådanne sager, og hvor sagerne ikke er færdigbehandlet ved lovens ikrafttræden, færdigbehandles af Ankestyrelsen.

Stk. 2. Anmodning om genoptagelse af afgørelser, herunder afgørelser om aktindsigt og afgørelser om sagsbehandlingen, der er truffet af social- og indenrigsministeren i sager efter en af de i §§ 1-8, 10 og 11 nævnte love³⁾, og hvor Ankestyrelsen efter denne lovs ikrafttræden træffer afgørelse i sådanne sager, indgives til og behandles af Ankestyrelsen.

Stk. 3. Stk. 2 finder tilsvarende anvendelse på alle andre former for henvendelser i de sager, der er nævnt i stk. 2.

(Historisk)

Stk. 4. Anmodning om aktindsigt i sager, som social- og indenrigsministeren har behandlet efter en af de i §§ 1-8, 10 og 11 nævnte love⁴⁾, og hvor Ankestyrelsen efter denne lovs ikrafttræden behandler sådanne

Social- og Indenrigsministeriet, den 23. december 2015

P.M.V.
HANS B. THOMSEN

/ Malene Vestergaard

(Historisk)

- 1) Retsplejelovens § 609 er ophævet ved lov nr. 469 af 30. juni 1993. Henvisningen i § 7, stk. 3, er ved en fejl ikke konsekvensrettet. Den rette henvisning er nu retsplejelovens § 596.
- 2) Herunder lov om ægteskabets retsvirkninger, jf. § 6 i lov nr. 1741 af 22. december 2015.
- 3) Se note 2.
- 4) Se note 2.